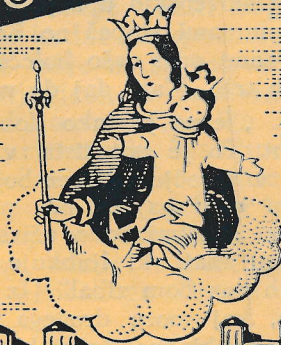
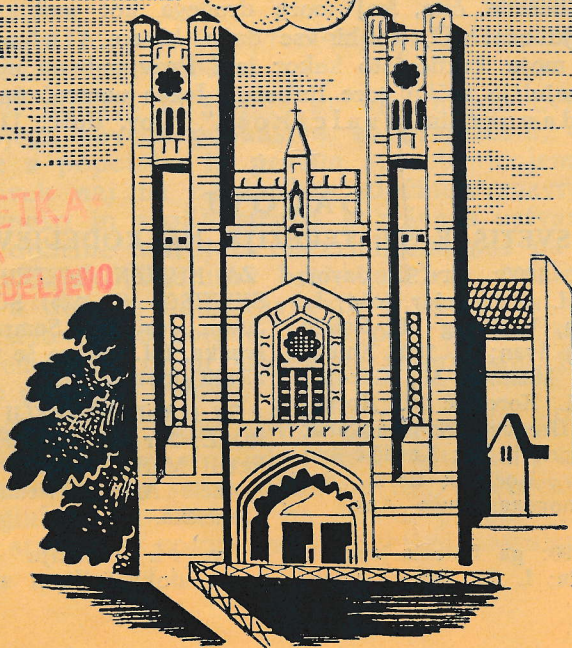

G. Badjura Drag
Ljubljana

SALEZIJANSKI VESTNIK

•MALA CVETKA•
UPRAVA
LJUBLJANA — KODELJEVO

Herausgeber, izdajatelj: Salezijanski mladinski dom, Kodeljevo; Schriftleiter, urednik: dr. Srečko Zamjen; für „Salezijanska tiskarna“, za Salezijansko tiskarno: dr. Jos. Valjavec. Alle, vsi: Ljubljana - Rakovnik.
Preis, cena 6 števil L. 10.—

VSEBINA: „Naj spremene življenje!...“ — Fátimska gospa. — Edino resnično zlo je greh. — Nadpastirjev glas. — Slovenskim družinam. — Naš narod in Žalostna Mati božja. — Ob prečistem Srcu. — V varstvu Male Kraljice. — V šoli Male Terezije. — Zgledi vlečejo. — Karmelska roža. — Krščanski nauk. — Iz svetišča sv. Terezije D. J.

Krepka v Terezijine stopinje

Molimo v družbi z našo predobro in mogočno Pomočnico kristjanov.

Mesečni namen molitve določen od sv. očeta: Skrbna priprava na zakon.

Vadimo se v vsakdanjem premišljevanju kake skrivnosti sv. rožnega venca.

Posebni namen molitve Terezijine družine: Da bi se po Terezijini priprošnji vse slovenske družine posvetile brezmadežnemu Marijinemu Srcu!

Brezijaska Kraljica naša,
src slovenskih upanje edino,
ki z nami stopaš na Kalvarijo:
z nami nosi našo bolečino!
Ob tebi, Mati, daj da varni smo!

TEREZIJINA MISEL. „Jezus je tako dober, da mi sam kaže pot, k božjemu ognjišču ljubezni. To je pot tiste vdanosti, ki jo pozna le otrok, ko se zakoplje očetu v naročje in brez bojazni zaspi.

„Če je kdo med vami prav majhen, naj pride k meni!“ (Preg 9, 4) pravi Sv. Duh po Salomonu. „Majhni bodo uživali usmiljenje“ (Modr 6, 7). In po preroku Izaiji: „Kakor mati, ki ljubkuje svoje dete, vas bom nosil na srcu in na svojih kolenih vas bom zibal“ (Iz 66, 12. 13).

Kdor te besede čita, kaj more drugega kot umolkniti in hvaležno prelivati solze ljubezni? O, ko bi vse duše, ki so slabotne in nepopolne, kot je moja, čutile isto kakor jaz! Prav nobena ne bi dvomila, da bo dospela na najvišjo točko gore ljubezni. Jezus namreč ne zahteva nič velikega, samo vdanost in hvaležnost.“ (Pov. duše, 11. pogl.)

DAROVI

ZA SVETIŠČE SV. TEREZIJE NA KODELJEVEM

DAROVALI: L. 1000: A. Š. Javor, Agnitsch Angela; L. 300: Celar Jože; L. 200: Kuhar Barica, Wölfling M.; Smole M.; L. 150: Sašelj Ivan; L. 100: Kolenc Fr., Klemenc Iv., Mastnak M., Gozdnik Ant., Mastnak Hel., Korenčič Iv., Korenčič Iv., dr. Pečjak Gregorij, Neimenovana; L. 80: Trnovec Mar.; L. 60: Kovačič Iv.; L. 50: Prijatelj Iv., Ločičnik Herm., Sever Mar., Neimenovana, Duša Ana.

ZA KUBIČNI METER ZIDU NOVEGA SVETIŠČA (L. 125) SO DAROVALI:

Juvan Josipina, Somrak Marija, Troha Ivanka, I. I. Ostone še neplačanih 978 kubičnih metrov zidu.

SV. MALI TEREZIJI SO POKLONILI ROŽE: 2 roži: Blas Fani, družina Zvan, Retelj Marija, Brojlih Franja; 1 rožo: Kovačič Angela, Neimenovana, Dolničar Frančiška.

NABRALI: L. 290: ga Dolničarjeva; L. 100: Semerl Marija; L. 20: Šetina Jakob.

Sv. M. Terezija obilno poplačaj vsem dobrotnikom njenega svetišča!

„Naj spremene življenje!...“

udno zveni, a vendar je dejstvo, tudi sveta Terezija Deteta Jezusa je — spreobrnjenka.

In ne samo enkrat. V Povesti duše ponovno govori o zopetnem „spreobrnjenju“. Seveda s tem ne misli prehoda od smrtnega greha k življenju po veri, marveč le notranje dogodke, dušne preobrate v globino, po katerih je začela še zvesteje in gorečneje služiti Bogu in ga ljubiti še silneje.

„Spreobrnila“ se je, kadar je spoznala kako veliko novo idejo, kak lep nauk, ki jo je še lažje in še hitreje približal Bogu. S prvim korakom, prvim spreobrnjenjem, je zasovražila greh in sklenila, da postane ne samo svetnica, ampak „velika svetnica“. Zato hoče biti ponižna po zgledu Zveličarjevem in Marijinem.

Drgič doživi spreobrnjenje, ko najde božje dvigalo, svojo čudovito preprosto „malo pot“. Po njej se vzpenja pred vsem s pomočjo brezmejnega zaupanja v neskončno usmiljenje božje.

In še se spreobrne nekaj mescev pred smrtjo, ko zapečati svojo žgočo ljubezen do nebeškega Ženina s tem, da se mu posveti kot duša - žrtev.

Po sv. Mali Tereziji je spreobrnjenje neobhodno potrebno za napredek v duhovni popolnosti.

Vsi trezni duhovi, ki jim je na mar usoda Evrope in rešitev sveta iz sedanjega novega poganstva, so prepričani, da se to more zgoditi edinole s popolnim in pravim spreobrnjenjem.

Novi človek naj ne bo barbar, zločinec, razvratnik, upornik, suženj kolektivnosti in svojih strasti, kakršnega ustvarja vdirajoči in vse dosedanje dobrine uničujoči materializem, pač pa bodi novi človek božji svobodnjak, Kristusov brat, zasidran s telesom v delu, z umom v veri, z dušo v nadnaravnosti, z upom pa v onostranstvu.

Za človeštvo bo to gotovo dolga pot, od ene do druge skrajnosti. Ni pa nemožna. Česar človek ne zmore sam, to zmore z vsemožno božjo pomočjo milosti.

Spreobrnjenje pa mora priti! Se mora zvršiti prej ali slej.

Ne samo jasnovidni duhovi, tudi Fátima nam tako pravi.

Bog je zahteval to že za dobo po prvi svetovni vojni. Ker pa je svet ostal gluhi in se še bolj na široko predal grehu, je morala priti druga, še strašnejša vojna z vsemi svojimi groznimi spremljevalci.

Fátimski pastirčki molijo rožni venec: „...za grešnike, da ne pridejo v pekel“.

je spreobrnil, če pa je s srcem — in morda tudi še s telesom — še navezan na iste grehe, hodi v iste bližnje priložnosti, z isto nevarno družbo, bere kar mu pride v roke, ne moli skoro nič, preklinja kot prej, onečašča svoje misli in želje, prav nič ne brzda grešnih počutkov, se izmika svojim dolžnostim kjer le more, sumniči, blati bližnjega, ga sovraži, mu želi zlo, pase oči vsepovsod, nad nedovoljenim in tudi grešnim, streže vsem nagonom počutnosti, hlepi samo po uživanju, po moči in oblasti, po tostranskih dobrinah, pozablja ob vsakem koraku, da ima tudi dušo, neumrjočo dušo!...

Če je samo še del tega v duši, še ni pravega spreobrnjenja. Spreobrnjenje pomeni pravi prelom, odkmik od vsega tega!

Predvsem prelom z grehom! Marija ne pravi samo, naj gremo k spovedi, ona zahteva veliko več:

„Prihajam, da opozorim vernike, **naj spremenene življenje!**...

Zahteva celega človeka, ne samo enkratno spokorno dejanje.

Zahteva novega človeka, ki bo živel na osnovah božjih zapovedi in Kristusove vere.

Zahteva spremembo življenja od vseh ljudi, ne samo od nekaj dobrih duš.

Obenem pa pove Marija tudi, kako naj začno spreobrnjenje: „**Naj ne žalijo več z grehom našega Gospoda!**“

Grešnik je nakopičil božje kazni nad ljudmi. Grešnik jih zdaj tepe, ne Bog. Grešnik je vzrok vsega zla na zemlji.

Če bi se svet spreobrnil po prvi vojni, ne bilo bi druge. Vojške, lakota, bolezni, stiske vseh vrst so večinoma samo kazen za greh.

Zdaj Bog ni mogel več odlašati. Prišlo je, kar so si ljudje prislužili. Zadel jih je bič, ki so si ga leta in leta lahkomišlno pletli.

Bog je pokazal, da še živi. Da še on vlada svet. Da ga grešnik globoko žali.

Kako naj se spreobrnemo?

Bo zadostovala običajna velikonočna spoved, ki jo opravimo v nekaj minutah?

Spoved je gotovo potrebna, o tem ni dvoma. Dobra spoved, s pravim kesanjem, sicer bi ne bila veljavna.

To bi bil začetek. Z dobro spovedjo dosežemo spravo in zopetno prijateljstvo z Bogom. Ž njim pa njegovo nadnaravno pomoč, posvečujočo milost.

Vendar to še ni spreobrnjenje, vsaj vedno ne. Kdo more trditi, da se

Tako žali, da greha ne more več prenašati.

„**Treba je, da se ljudje poboljšajo.**“ Marijina beseda je božja beseda.

In Očetova grožnja je Materino svarilo:

„Naj ne žalijo več našega Gospoda, ker je že vse preveč žaljen!“

Zadnji stavek da misliti. Če je že preveč žaljen in če človeštvo ne preneha z grehom, bodo prišle nadenj še strašnejše kazni.

Kdor še trezno misli, ne more ostati ravnodušen. Spričo vsega, kar se dogaja, se mora zgroziti. Globoko ga mora pretresti, kako strahovito so se že uresničile Marijine napovedi.

„Če se bo storilo, kar sem vam povedala, bo rešenih mnogo duš in bo mir na svetu!“ Kako lahko bi se bili rešili vseh sedanjih strahot, če bi bili hoteli —. Če bi bili poslušali Marijo!

„**Ā** če ljudje ne nehajo žaliti Boga, bo v kratkem izbruhnila druga, še hujša vojna!“ Z vsemi neizogibnimi spremljevalci: lakoto, zmotami, brezboštvom, preganjanjem dobrih, mučeništvom, trpljenjem vsake vrste.

In z najhujšim: „Nekateri narodi bodo uničeni!...“ Popolnoma ali samo delno? Politično ali dobessedno?

Ne izprašujmo. In ne čakajmo prekrižanih rok, da vidimo, kako se bo Marijina beseda izpolnila do konca. Tega bi itak več ne čakali...

Rešimo se, dokler se se lahko! Dokler Bog še čaka na nas.

Spokorimo se! Spreobrnimo se!

Tudi v tem nam Marija nudi v pomoč svojo ljubečo materinsko roko. V Fátimskih naročilih sama navaja najuspešnejša sredstva:

„Molite! Pridno molite!

Molite vsak dan pobožno sveti rožni venec za pomirjenje sveta!

Radi prenašajte vse trpljenje!... Darujte žrtve za grešnike!..

Delajte pokoro za svoje grehe!..

Ljudje naj se poboljšajo! In molijo naj za odpuščenje svojih grehov!..“

Molitev, žrtve, pokora, zadoščevanje! To je pot do resničnega in stanovitnega spreobrnjenja.

Le kdor to stanovitno vrši, tudi svojo posvetitev brezmadežnemu Marijinemu Srcu zares živi!

Prisluhnimo radi še eni Marijini želji, s katero nam zagotavlja pravo spreobrnjenje:

„Žrtvujte se za grešnike in ponavljajte pogosto, zlasti kadar doprinašate kako žrtev:

Iz ljubezni do Tebe, o Jezus, za spreobrnjenje grešnikov in v spravo za žalitve, ki jih ljudje zadajajo brezmadežnemu Srcu Marijinemu!“

S. Z.

Naš sveti dom bil strt je v prah, — vsi kamni razmetani;

— oh raslo trnje, rasel mah — po groblji je teptani...

Zdaj solze v stran! Orodje v dlan! — Dom znova vstati mora,

— oj dom krasan, tako prostrán, — da bo za vse prostora!

Simon Gregorčič

M. Elizabeta

Fatimska gospa

Marija, Fátimska Gospa,
sočutna, blaga Mati
trpečih src, trpečega sveta!
Prišla si sama, malim
razodela,
da le molitev in pokora
bo zadolženi svet otela.

Potisnila si nam v roke
svoj dragi rožni venec,
naj ljudstva z njim zaupno
te časte.
Srce usmiljeno si nam odprla
„Ljubezni tej se posvetite,
le ona kazen bo zavrla!“

Marija, Fátimska Gospa!
Glej, spletamo ti vence,
otroci vsi smo tvojega Srca.
Nas pet sobot k ljubezni tvoji
vodi.

Zdaj drži ti besedo svojo:
Rešiteljica naša bodi!

*Fatimska Kraljica presvetelega
rožnega venca.*

Dr. F.

Edino resnično zlo je greh

Fátima nam ne sme dati miru. Tam se je nebo nagnilo k zemlji in ji po Marijinih ustih povedalo to, kar je za njo najbolj važno.

Kakor rdeča nit pa prepleta Marijine besede in življenje tistih, ki so jih ponavljali in po njih živeli, misel, da je največje zlo in vzrok vseh nesreč le greh. Zaradi njega pride Marija in prosi zadoščenja in spreobrnjenja, zaradi njega malim pastirčkom Bog odpre pogled v pekel na zemlji in v pekel v večnosti: strašne vojske in večne kazni, da bi se ga toliko bolj bali in še za druge zadoščevali.

Odkar so slišali Marijino otožno prošnjo, naj vendar ljudje več z grehom ne žalijo Gospoda, ki je že tako preveč žaljen, se vse njihovo

življenje spremeni v velik strah pred grehom, ki žali Jezusa. Pripravljeni so na največje žrtve, le da potolažijo Jezusa, zaradi grehov tako žalostnega.

Kako se poslej Jacinta in Francek in Lucija bojijo tudi najmanjšega greha. In v tem strahu pred grehom, ki jim ga je Mati božja razodela kot vzrok vsega hudega, rastejo v milosti in svetosti pred Bogom in ljudmi.

S tem pa je fatimska Gospa tudi nam vsem povedala, da ni največje zlo, če zgori hiša ali je razdrta železnica ali je ubit človek, da je še neprimerno večje zlo greh, ki vodi človeka v večno pogubljenje.

Na to včasih pozabljamo: vzrokov za narodno nesrečo ne iščemo tam, kjer jih je pokazala Marija Jacinti:

„Vojske niso nič drugega kakor ka-
zen za grehe sveta.“ Resnično je to-
rej vzrok moj greh, tvoj greh, grehi
nas vseh.

Pri fátimskih prikazovanjih je nam-
reč zanimivo to, da se zdi, kakor da
bi Mariji bilo malo mar vsega trplje-
nja sveta, malo mar strašnega svetov-
nega klanja, malo mar tudi trpljenja
papeža in Cerkve: ona pozna samo
eno veliko bolečino — greh, ki težko
žali našega Gospoda.

To je nadnaravno gledanje, ki se
ga moramo tudi mi navzeti, saj je
predpogoj rešitve, kakor ga pokaže
evangelij: Išcite najprej božjega kra-
ljevstva in njegove pravice in vse dru-
go vam bo navrženo.

Ker pa je greh edino resnično zlo,
ni dovolj, da se ga bojimo sami, ampak
moramo delati na to, da se ga
bodo varovali, oziroma se spreobrnil
tudi drugi. Vsi Marijini pozivi v Fa-
timi izzvene v to in tisti, ki so jih
slišali, se jih prvi oklenejo: oni se
bojijo pekla za druge, ne zase in
Jacinta, ki bi rada videla, da bi šli
vsi z njo v nebesa, naroča Luciji
pred koncem: „Če ti Maši božja do-
voli, povej vsem, kako strašen je pe-
kel, da ne bodo več delali greha in
padali v pogubljenje.“

Vse njihovo življenje se poslej
spremeni v eno samo veliko junaško
žrtev za druge, za grešnike. Za nje
trpijo na tihem, za nje zadoščujejo
javno, oni se jim najbolj smilijo, ker
žalijo Jezusa in so v nevarnosti več-
nega pogubljenja.

Posebno se jim zdijo ubogi zato,
ker se nočejo premagati in se tako
na lahek način obvarovati velikega zla.
Ko Lucija Jacinti nekoč pove, da bo-
do ljudje šli v pekel, ker niso hodili
k maši, ali grdo preklinjali, po krivem
prisegali, tedaj se Jacinta preprosto
razvname: „Kaj jim je tega treba? Kaj
je tako težko malo molčati in iti k
maši? Kako se mi grešniki smilijo! O,
ko bi jim mogla pokazati pekel!“

Ljubezen do grešnikov in skrb za
nje se je iz Marijinega srca razlila
v srca božjih ljubljencev.

Tako kakor Jacinta bi morali tudi
mi vzdihovati: Kako me skrbijo greš-
niki! Te nadnaravne medsebojne lju-
bezni nam zelo primanjkuje. Skrbi
nas bodočnost, skrbi politika, skrbi
zdravje, skrbi to, kaj bomo jedli ali
pili, ne skrbijo pa nas grešniki, nji-
hova usoda, njihova nesreča. Potem
bi bili v skrbeh ne toliko zato, kaj
bo z našim narodom, ampak kaj bo
z grešniki.

Če slišimo, da je kdo umrl, nas ne
bi toliko smel skrbeti vzrok smrti,
ampak dušno stanje umrlega. Ko sli-
šimo, kako padajo ljudje na najraz-
ličnejših frontah, bi nas moralo naj-
bolj skrbeti, kaj je z njihovimi dušami.

Ko nastopi nevarnost zračnega na-
pada, bi se morali najprej zaskrblje-
no vprašati, ali se bodo spomnili vsi
grešniki, da je treba obuditi popol-
no kesanje, da si rešijo srečno več-
nost.

Ko dobra polovica Ljubljancev ne
pride k maši, bi nas usoda teh duš
morala skrbeti bolj kot karkoli dru-
gega.

Ko zapeljanci in izgubljeni po go-
zdovih umirajo, morda z velikimi zlo-
čini obteženi, bi nas morala zajeti
težka skrb za usodo njihovih duš.

Ko odhajajo naši ljudje v tujino,
bi nas zopet najprej moralo zaskrbeti,
kako jim bo za duše poskrbljeno.

To je nadnaravno gledanje, ki nas
ga uči Fatima, saj je Marija vedela,
da smo v teh stvarih le preveč zem-
ski postali. Ako bi naša srca polnila
ista skrb kakor Marijino in malih pa-
stirčkov, bi tudi mi imeli vedno v
mislih „uboge grešnike“ in bi vse
drugače zanje molili, se zatajevali, jih
reševali in jim dajali dober zgled.
Vsaj sedaj, za post in veliko noč, se
skušajmo ukloniti nadnaravnemu gle-
danju na greh in grešnike, kakor nas
ga uči Fátima.

Kdor umre, preden umre, ne umre, kadar umre.

Kdor hoče se k sreči pomakniti bliže, nikar ne pozabi stopiti čez križe.

Ne rodi se mi misel, da bi v njej ne bila izklesana smrt...
Smrt, ki vzbuja strah.

Michelangelo

Nadpastirjev glas

Kakor Mojzes sredi Izraelcev v puščavi hodi naš nadpastir v naši sredi. Ni mu lahko, kakor ni lahko sv. očetu. Vsaka vojska boli in teži najbolj pastirje tiste Cerkve, ki ji je

„Naj spremene življenje, in naj me ne žalijo več z grehom!“

S prvim dnem novega leta smo začeli novo vrsto petih prvih sobot in s pobožnim sv. obhajilom dajmo Marijinemu Srcu častno zadoščenje. Ne nehajmo z zadoščevanjem, ker tudi žalitve še niso prenehale.

Slovenske družine se med to novo zadostilno pobožnostjo pripravite na **posvetitev brezmadežnemu Srcu Marijinemu** in jo ob primernem času z vso resnobo in otroško vdanostjo **izvršite**. Dajte Srcu božjemu in Srcu vaše Matere častno mesto v vaših domovih in v vaših dušah.

Storite to, da bo tako v vaših družinah in po družinah v vsem našem narodu zmagalo brezmadežno Srce Marijino, potem bomo vredni njenega usmiljenja in bo mogla izpolniti svojo obljubo, „da bo tudi nam zasijala spet doba miru“. Božji blagoslov po Mariji nad vami vsemi.

Bog - človek sam zapisal na prapor: Mir in ljubezen!

Sele zgodovina bo pravična vrle-mu nadpastirju, ki pase danes duše slovenskega naroda. Ki stoji kot skala in uči, svari, opominja, prosi, razsvetljuje, vabi, pomaga vsem brez razlike. Trdno verujemo, da bodo njegovo delo, njegove žrtve rodile čudovito obilen sad ob času, ki ga je določil Gospod.

Na nas pa je odgovornost, da ga otroško zaupno poslušamo in ubogamo. Se ravnamo po načelih in navodilih, ki mu jih navdihuje Gospod in naša Mati, Pomočnica kristjanov.

Ali se še kdaj spomnimo „Slovesnih izjav“, ki smo jih ž njim vred, ves narod, zaobljubili Mariji, Kraljici Slovencev, na prednan našega posvečenja na Rakovniku? Ali jih še kdaj, n. pr. na prve sobote ali prve petke, obnavljamo v srcu, predvsem pa skušamo oživotvoriti vsak dan v življenju? Brezmadežno Srce Marijino še čaka! Vztrajajmo v molitvi, žrtvi in zadoščevanju, dokler ne izpolnimo vseh njenih naročil.

Zvesto se držimo Fátimskih sporočil, prav tako pa tudi navodil našega nadpastirja, s katerimi nas odločno odvrta od vsakega stika z brezbožnim komunizmom. Pravkar spet kliče in vabi ves narod:

Naš narod in žalostna Mati božja

Mati svete bolečine, s sedmimi meči prebodena, Kraljica mučencev, na Golgotški gori, pod križem tvojega Sina-Boga te gledamo in ljubimo danes. S sveto Cerkvijo častimo tvoje svete bolečine in združujemo svoje solze s tvojimi.

Sveta Mati svetih bolečin, kakor morje je tvoja bridkost. Ne moremo je razumeti, ker tudi ljubezni tvojega prečištega Srca ne moremo doumeti. Vendar sočustvujemo s teboj.

Najbližja si nam, najbolj naša v svoji bolečini. Žalostno Mater te srečavamo najpogosteje v naših cerkvicah, naših kapelicah in vaških znamenjih. Preprosti naš umetnik je upodobil tvojo bridkost in s sedmimi meči prebodel tvoje srce.

Našim prednikom si bila, o Mati žalostna, tolažnica in pomočnica v vseh njihovih težavah, o, in teh ni bilo malo in niso bile redke! Ob tebi so preživeli strahote turških napadov, bedo in ponižanje graščinskega jarma, prirodne ne-

zgode, nesreče in bolezn, sužnost in trpljenje, za katerega si vedela le ti sama, Mati sedmerih bolečin. Brisala si solze, tolažila in dvigala in vera, ki se je poživiljala v srcih naših očetov ob tebi, je pomagala, da so vztrajali, ostali in živeli.

O Mati žalostna, ki si izpila kelih trpljenja do dna, ki si videla in sočutila z bridkostjo našega naroda v davnini, verujemo, da sočutiš z nami tudi danes, ko ranjajo in mučijo srce našega naroda lastni sinovi in mu kopljejo grob. Sedmi in zadnji meč boli najhuje, reže najgloblje in bojimo se, Mati, bojimo prihajajočih dni.

Na veliki svoj petek smo se zgrnili ob tebi, Mati žalostna, sveta Zavetnica našega naroda. Svoje bolečine ne znamo več izreči v besedi. Prevelika je, Marija, razumi naše solze v naši najusodnejši uri! Zaradi vere naših davnih očetov, zaradi nedolžnosti naših malih, nam izprosi usmiljenja in življenja! V tebe zapremo!

St. Lj.

Ob prečistem Srcu

*Morje boli se izlilo je čez svet.
Solze tečejo po izoranih licih,
srca krvavijo ob prosečih klicih.
Rod človeški je na trdi križ razpet.
Kdaj razpne se mavrica spet nad zemljo,
da se mir, željeni gost, pri nas naseli,
z mehko, božajočo roko rane nam zaceli,*

*ki preskušane zdaj pečejo in žgo? —
Kvišku srca! Rožna zarja vstaja vsem.
Ne preslišimo v usodni uri klica!
Mati vabi nas otroke v svoj objem.
Ob prečistem Srcu se zjasne nam lica ...
Kot v preteklosti bo tudi v času tem
Tolažnica nam in zvesta Pomočnica.*

S. Darina

V vaestvu Male Kraljice

8.

Čez dva dni je bila nedelja. Nebo se je umilo v nočni nevihti in je drhtelo v temni sinjini nad morjem, ki je rahlo valovilo. Ladja je močno rezala valove. Na krovu so se že v jutranjih urah sprehajali potniki in občudovali prelepo jutro. Veliko dvorano so spremenili v kapelo, kjer naj bi bila ob desetih sveta maša. Na ladji sta bila tudi dva potnika duhovnika, prijazna starejša gospoda misijonarja, ki sta Bog ve kolikokrat že prejadrala Sredozemsko in Atlantsko morje. To pot sta potovala proti severu.

Iz prostorov vseh treh razredov so se vsipali in zbirali ljudje v kapelo. Bo-

gati in revni, odlični in bedni, pred Bogom vendar vsi enaki. Tu na zibajoči se ladji sredi morja se zde mnogo bližji drug drugemu; bolj so si bratje kot tam na mirni in varni suhi zemlji.

Med zadnjimi je prišla tudi Ofka. Stan-ko jo je spremil do vrat. Poskrbel ji je prostor, jo ljubeče pogledal in odhajal proti vratom. „Kaj ti ne boš pri sv. maši,“ ga je Ofka začudeno vprašala z očmi in besedami. „Imam nujno delo, morda se še vrnem, bodi mirna, sestra, in — moli zame“. Ni je hotel žaliti, zato ji ni mogel z odkrito besedo povedati, da že davno ne moli več, ker pač ne

Vstal je Gospod! Vstanimo še mi!

veruje. Stanko je odšel, njegova visoka in lepa postava je zginila med vrati, Ofka pa je skrila svoj obraz med dlani.

Zaigrala je godba. Mehki ubrani glasovi so zapeli Marijino pesem:

Mirno nam plove čolnič življenja,
dokler ti, Zvezda, nad nami bediš.

Drhteč, svetel deklinški glas pa je zaprosil:

O Zvezdica morska, razsvetli, prižgi
lučko v temini moje noči!

Vsa dvorana je prisluhnila pesmi, roke so se sklepale, srca molila. Tam spredaj pa je duhovnik molil: „Gospod, usmili se nas!“ „Gospod, usmili se mene“, je prosila Ofkina duša. Bolj kot vsi drugi sem šibka jaz, kako naj plavam sama, nebogljena deklica na viharnih valovih življenja. Pa sem mislila, da bom objela samo čisto svetlo srečo, ko bom svobodna in bom šla domov. Zdaj pa, .. tako sem sama in utrujena. Solza ji je kanila na svetlo obleko. Sončen žarek se je prikradel od nekod in jo hotel posušiti.

Duhovnik je prebral evangelij in pričel govoriti. Poznana domača beseda je Ofko predramila. Spet je bila sredi množice v ladijski dvorani pri sveti maši in pridigi.

„Gospod je vstal in zapovedal vetrovom in nastala je velika tišina. — Gospod je vstal, veliki Bog miru in življenja, stoji sredi morja in to morje molči kot vdano gorsko jezerce. Tudi morje človeštva se je v grehu in strasti razpenilo in zadivjalo v krvavem sovražstvu. Kdaj vstane nad njim veliki Gospodar in Kralj miru in zapove vetrovom? Oj bratje, ali smo ga že klicali kot apostoli, ali smo že ponižni in spokornjeni kot so bili oni? Pokleknimo in prosimo: Gospod, otmi nas, sicer izgine naš rod! In vstala bo tišina, velika tišina. In v tej tišini bodo razvaline trpljenja tisočerih vrst, kdo ga bo tešil, kdo lajšal? Ljubezen mladih, svežih, čistih, v trpljenju prekaljenih duš...“

Duhovnikov glas je zvenel kot bron in se razlival v duše. Kot rožni cvet v junijskem soncu se mu je odprla Ofkina duša. Spet je bila dekletce od nekdanj, in babica in mamica sta molili v bližini. „Domov pojdeš in mnogo dobrega boš naredila tam in na naše grbove boš pokleknila. Zvonovi v cerkvi svetega Stanislava pa bodo spet zvonili.“ Da, saj še ve, kako se je tedaj poslavljal babica.

Duhovnik je dvignil sveto hostijo. Množica se je sklonila, v dvorani je bila globoka tišina. Tam zunaj nekje pa je odmeval prešeren smeh. Ofka se je spomnila na Stanka. Tudi on je med njimi, tudi on...

Prvikrat je tedaj dvignila oči in se ozrla po svoji okolici, če bi se bil morda Stanko le vrnil. Pa je opazila ne daleč od sebe dve redovnici. Radovedno se je ozrla še enkrat. Saj res, prav take so stregle nekoč pokojni mamici. Dobro še ve. Taka je bila tudi s. Gabrijela, kako je vendar čisto pozabila nanjo! Hotela je pozabiti na svojo mladost, na tista žalostna leta, ko je bila v tujini, pa se ne da. Danes se vse čudno vrača v spomin in v dušo in je dobro in prav tako.

(Se bo nadaljevalo.)

PO TEREZIJNIH POTIH

S. Z.

V šoli Male Terezije

I. PREMIŠLJEVANJE TEREZIJINEGA ŽIVLJENJA

Saj smo morda že veliko brali o sveti Mali Tereziji, pa jo vseeno še prav malo poznamo. Ker smo pač samo — brali. Nismo pa premišljevali. V tem je velika razlika: branje se komaj dotakne našega duha, premišljevanje pa pronica, prodira v dušo in jo vso presune.

V premišljevanju se s pomočjo milosti in zbranosti naš duh ves razsvetli, volja se vneme v ljubezni za nove žrtve in se utrjuje v dobrem, kakor železo pod kladivom, pod ponovnimi udarci trdnih sklepov.

Stoji kot pribito: če bi mi Terezijino življenje ne samo, kakor smo delali doslej, površno brali, ampak — premišljevali, se bo njen vpliv na nas polagoma tako okrepil, da jo bomo kar nehote pričeli posnemati in oblikovati v sebi njeno milo pa krepko duhovno podobo.

Kakor v vseh je pa tudi v Terezijini šoli samo en učitelj — Jezus Gospod. Terezijina „mala pot“ je samo bližnjica k božjemu ljubitelju naših duš.

Kdor torej hodi za sv. Malo Terezijo, hodi za Jezusom, katerega je ona tako zvesto skušala posnemati, da je sv. oče Pij XI. izjavil:

„Kdor Terezijo časti, časti obenem božji Vzor, katerega ona upodablja.“

Kaj naj nas še zadržuje, da ne stopimo v njene sledi?

Gregor Mali

Zgledi vlečeja

Naše družine so v veliki nevarnosti.

Boj za obstanek bijejo. Iz njih veje duh posvetnosti in brezbožnosti. Na jed, pijačo in obleko, na minljive stvari polagajo vso važnost, na večne neminljive zaklade pozabljajo.

Veliko staršev se nič več ne zaveda svojih dolžnosti, ki jih imajo do duš svojih otrok. Njihova vzgoja je posvetna, samo zemeljska. Zato je toliko otrok nesrečnih, brezbožnih.

„Mamica, gospod katehet je naročil, naj gremo danes k sv. maši in obhajilu,“ pripoveduje osemletna hči svoji izobraženi materi.

„Nikamor ne greš!“ se zadere nanjo mati. „Pa doma moli, če hočeš, ves dan!“

„Mamica, doma ni Jezusa,“ ji o-

tožno odgovarja otrok. „Doma ni sv. maše in ne sv. obhajila, dovoli, da grem!“

„Tiho! Doma ostaneš! To je že preneumno, da bi mene otrok učil!“ jeno kriči mati. Otroka je zaklenila v sobo in odšla po opravkih. Tiho je deklica jokala in zdihovala po Jezusu, ki ga ji je lastna mati prepovedala prejeti.

Minilo je dvajset let. V bolnišnici leži na smrtni postelji osemindvajsetletna gospodična. V najlepši dobi življenja je zabredla v močvirje nečistega greha. Vedno globlje se je potapljala. Vse si je dovolila. Oskrunjena na duši in na telesu je tavalala skozi življenje. Ko se je naveličala vsega, je posegla po strupu, da bi za-

morila pekočo vest. In zdaj leži brez-
čutno na smrtni postelji.

Ob njej sloni šestdesetletna mati
in joka. „Hči, zakaj si mi storila to
sramoto?“ nesrečna zdihuje.

Hči jo žalostno pogleda in govori:
„Zgodilo se je samo to, kar si želela.
Prepovedala si mi v mladosti ljubiti
Boga, zato sem izbrala satana.“

Mati je ob strašni besedi svoje hče-
re vztrepetala in se zgrozila. Tedaj
še je spoznala, kako napačno je
ravnala, ker je svoji mali hčeri bra-
nila k Njemu, ki je govoril: „Pustite
otročičem, naj prihajajo k meni in ne
branite jim, zakaj takih je božje kra-
ljestvo.“

Konec prihodnjč

Srečko

Karmelska roža

XXXIII. POGLAVJE

V večnem mestu

Slednjič je v Rimu. Njeni načrti se bližajo uresničenju.

Res se je majčkeno bala. Odkar so zapustili domovino, je ču-
tila, da jo skrivoma opazuje in tehta budno oko domačega general-
nega vikarja Msgr. Reveronyja. Ne bi se zmenila za to; skrbelo jo
je le, da ne bi to pri avdijenci v Vatikanu kakor koli napak hodilo.

Drugače se je pa z vsem mladostnim ognjem udeleževala ogle-
dovanja svetega mesta. Nastanili so jih v „Hotel del Sud“ v ulici
Capo le case. Leta 1925, ob proglašenju Terezike svetnicam, so vzi-
dali v pročelje lepo spominsko ploščo.

*Rim: „Pokleknili sva na posvečeno
zemljo in najini duši sta se združili
v vroči molitvi ...“*

Tri privlačne točke so jo po-
sebno mikale: katakombe, Kolosej in
Vatikan.

„Prvi, morda najlepši dan smo
preživeli zunaj mesta. V najlepšem
spominu mi je ostal ta naš sprehod
po rimski Kampanji.“

A vsebolj so jo zanimali kra-
ji, ki spominjajo na prve kristjane.

„Kako veličasten vtis je na-
pravil name Kolosej! Tu je ležala
pred mano arena, kjer je toliko mu-
čencev prelilo svojo kri za Kristusa.“

Že je hotela poljubiti posve-
čena tla, pa ji povedo, da leže stara
tla kakih osem metrov globlje. Ni
računala, da so se tekom burnih de-
vetnajstih stoletij močno zasula z ru-
ševinami.

Kakšno razočaranje! Toda Te-
rezika se ne uda tako hitro. „Ta bi
bila pa lepa! Biti v Rimu in ne sto-
piti na posvečena tla v Koloseju! Ne,
to ni mogoče! Ničesar več nisem sli-
šala, kaj je razlagal naš vodnik. Vsa
polna sem bila le ene misli: kaj mi
je storiti, da se prikopljem do muče-
niških tal v areni?“

Gleda in gleda in res zapazi med razvalinami, katere so ravno odkopavali, razpoko, po kateri bi se dalo splezati navzdol. Krik veselja, nato pa šepne Celini: „Pojdi z mano! Šlo bo.“

„Hitro sva se ukradli od drugih“, pripoveduje sama, „in plezali po razvalinah navzdol, da so se celi kosi odkrhavali. Očka se je prestrašil in se čudil najini drznosti. Nekaj naju je od daleč svaril, pa midve se nisva za nič več menili.

Kakor raste vojaku pogum, čim večja je nevarnost, tako je raslo najino veselje, čim nevarnejše in napornejše je bilo najino plezanje. Samo da prideva do cilja!

Celina, ki je bila pametnejša od mene, je poslušala vodnika in si zapomnila, da je kraj, kjer so izvojevali mučeniki slavne vence mučeništva, ozek, tlakovan prostor, zaznamovan s križem. Napeto je iskala in križ tudi kmalu našla. Pokleknili sva na posvečeno zemljo in najini duši sta se združili v vroči molitvi... Burno mi je utripalo srce, ko sem se z ustnicami dotaknila prahu, ki ga je rdečila kri prvih kristjanov. Zaprošila sem Boga za milost, naj bi postala tudi jaz mučenica za Jezusa; in v globini duše sem čutila, da sem uslišana.

Vse to je trajalo le nekaj trenutkov. Pobrli sva še nekaj kamenčkov s posvečenih tal in se pognali po preperem zidu previdno navzgor. Ko naju je očka uzrl žareči od sreče, naju ni mogel več oštevati; zdelo se mi je celo, da je bil kar nekam ponosen, ker sva bili tako podjetni in pogumni.“ (Povest duše, 6. pogl.)

Jurčak Martin

Keščanski nauk

Bilo je v Turinu leta 1841. Mlad duhovnik je bil v živahnem razgovoru s dečkom 13 let. Reveža je pravkar cerkovnik obdelal s kajfežem, ker ni znal streči pri sveti maši, pa si je vseeno upal priti v zakristijo. Kako neki bi znal, ko pa še drugih važnejših stvari ni vedel. Saj še niti pri prvem svetem obhajilu ni bil. O verskih resnicah skoro ni imel pojma. Don Bosko, tako je bilo ime duhovniku, je dečka ljubeznivo povabil, naj še pride in pripelje tudi tovariše s seboj. Učil jih bo krščanskega nauka, pa tudi za njihovo bodočnost bo skušal poskrbeti.

Prosveljena Francija... Cerkev ločena od države. Državne šole brez verouka. Ob enostranski izobrazbi duha je zaostajala vzgoja srca. Otroci so se učili in naučili vsemogočega, le o Bogu niso slišali ničesar. Pogančki so zrasli v poganec v sramoto in pogubo svoji domovini... Pri nekem krstu bi fant moral moliti vero. „Ne znam“. „Kaj si se pa v šoli naučil?“ „Vretenčarje“.

Še tam, kjer se otroci uče katekizma, je njih znanje zelo po-

manjkljivo. Tako je tak deček na vprašanje, kdo brani krasti, odgovoril: „Mestni policaj“. In drugi: „Kaj postane človek po smrti“? „Okostje“.

Bilo je v Ljubljani, ko je naletaval poslednji sneg. Vprašal sem dvanajstletnega dečka, kako se glasi sedma božja zapoved? „Sveti zakon“, mi je odgovoril. Drugi: „Koliko je zakramentov“? „Eden“. Deček, ki je bil že pri prvem sv. obhajilu ni imel niti pojma o božjih zapovedih.

Zaključek je jasen. Znanje krščanskega nauka je sila pomanjkljivo. Temu nedostatku skuša odpomoči „mladinski dom“, kjer dobivajo dečki poleg telesne in srčne izobrazbe predvsem duhovno in versko vzgojo. Vse v domu je usmerjeno na to. Vsak dan imajo na primer po večernih molitvah nagovor, ki jih opozarja na napake in vzpodbuja k dobremu. Ob nedeljah obiskujejo po večernicah še krščanski nauk. Razdeljeni v pet skupin se v prvi učijo moliti in uvajajo v osnovne resnice o Bogu in duši. V ostalih obnavljajo tvarino iz katekizma. Peta skupina, krožkarji pa se zbirajo ob sredah k verskim predavanjem z razgovorom, kjer obravnavajo aktualna verska in moralna vprašanja.

Tako daje „Mladinski dom na Kodeljevem“ kakor vsak don Boskov mladinski dom z versko vzgojo in izobrazbo doraščajoči mladini najboljši temelj za oblikovanje značaja, prave smernice za življenje, obenem z zavestjo, da bo edino le v veri močna mladina prinesla lepšo bodočnost našemu narodu.

Trz svetišča sv. Terezije D. J.

V lepem in prostornem svetišču se ni težko poglabiti v zbrano molitev. Vendar ne beležimo kakšnih posebnih zamaknjenj, vsaj ne pozimi, ker vsakega kmalu predrami mraz. Priznati moramo, da je pozimi svetišče zaradi svoje razsežnosti in ker še ni dokončano, precej hladno. To občutijo zlasti starejši ljudje. Neki gospod, ki ga je srečanje z Abrahamom stalo lase, je celo vprašal, če bi se mogel v kakem skrivnem kotičku svetišča kar pokrit pogovarjati s sv. Malo Terezijo. Seveda je dobil pojasnilo, da imajo to prednost samo ženske.

Medtem, ko so druge zime verniki iskali toplejšo božjo hišo, in se je to precej poznalo v naši cerkvi, je bilo letos drugače. Morda tudi zaradi milejše zime, v glavnem pa pač zato, ker so v svojih stiskah iskali pomoči pri ljubeznivi Mali Cvetki. Tako je tudi med tednom lepo število vernikov pri sveti maši, zlasti pri prvi ob 6. Tudi so se mnogi odzvali vabilu našega napastirja k praznovanju prvih sobot. „Pastirjev glas“ je prišel skoro v vsako družino,

vednar je marsikje še ostal „glas vpjjočega v puščavi“.

Lep je bil praznik sv. Janeza Boska na prvo nedeljo v februarju. Slovesno službo božjo je imel g. kanonik Koretič Franc, ki v svoji veliki ljubezni do Male Cvetke in naklonjenosti don Boskovim ustanovam rad prihiti na Kodeljevo. Vedno smo ga zelo veseli, ker zna tako lepo in prepričevalno učiti božji nauk.

Pomlad prihaja v deželo in z njo sonce in toplota, zelenje in cvetje. Sveti postni čas se bliža h koncu in v daljavi že slišimo velikonočne zvonove, ki oznanjajo blagovest vstajenja. Da bi doživele resnično vstajenje duše, so žene in dekleta naše okolice opravile duhovne vaje in jih zaključile na Jožefovo z lepo slovesnostjo nove maše gospoda Karla Pečovnika, bivšega salezijanskega gojenca iz Veržeja. Vse udeleženske so dobile tudi knjižico „Velikonočna dolžnost“ z naročilom, da jo skrbno prouče in jo dajo brati tudi svojcem, ki so v nevarnosti, da celo letos pozabijo na velikonočno dolžnost. Velika noč, vstajenje mora biti predvsem v naših srcih in dušah!

Duhovne vaje

Prav lepa in koristna je navada, da se enkrat na leto za nekaj dni iztrgamo zemeljskim skrbem in posvetimo glavno pozornost svoji duši. Nekateri se izognejo vsem motnjam tako, da se za tiste dni umaknejo v kak samostan ali zavod. Tam nemožno molijo, premišljujejo in v luči večnih božjih resnic pregledajo svoje življenje. Z nikomer ne govorijo, razen z Bogom in s svojo dušo. To so zaprte duhovne vaje.

Mnogi pa opravljajo duhovne vaje bolj preprosto in kar pri svojih vsakdanjih opravkih. Nekaj dni se zbirajo enkrat ali večkrat na dan k skupni molitvi in premišljevanju, ob koncu pa opravijo dobro spoved. Take duhovne vaje smo opravili sedaj med postom. Bile so lepa priprava za velikonočno spoved in obhajilo. Poleg tega pa se je marsikdo resnejše zamislil v življenje in naredil načrt za bodočnost.

Letos so najprej naredili duhovne vaje zavodski dijaki in to zaprte. Molčali so ter vsak dan poslušali kar

vsak večer redno in točno. Bilo jih je do 190 in so skoraj vse vztrajale do konca. Tudi fantje so se lepo odrezali, čeprav so njihove vrste zadnji čas kar občutno razredčene. K duhovnim vajam jih je prišlo okoli sto, prvi večer še več. Deklet se je od 268 povabljenih odzvalo čez 150. Zadnji so jih v tistem tednu z vso resnostjo opravili moške. Bilo jih je veliko.

Očetje in matere so letos predvsem premišljevali o tem, kako bi v svojih družinah ohranili krščansko življenje. To v današnjih časih ni tako lahka stvar. Da bi se jim ta sveta namera tem bolj posrečila, so mnogi sklenili svoje družine izročiti v varstvo predobri Materi Mariji.

Hvala vam vsem, ki ste naredili to žrtev, da ste kljub utrujenosti in mnogim opravkom le prihajali k duhovnim vajam. Najbolj ste s tem koristili sebi, nemalo pa tudi celi duhovni, ker ste tako pomagali okrepiti in poglobiti splošno krščansko življenje v tem kraju.

Tisti, ki k duhovnim vajam iz raz-

Vesele velikonočne praznike želi vsem Rakovniški zvon

štiri govore. Za temi so prišli na vrsto ostali gimnazijci, ki so imeli po dva govora na dan in zjutraj sv. mašo. Iz njihovega vedenja je vsak lahko razbral, da so stvar vzeli resno. Od 8. marca pa do cvetne nedelje so se pa vrstile štiri skupine okoličanov. Bilo jih je lepo število.

Prve so bile matere. Prihajale so

nih tehtnih vzrokov niste mogli priti, se najbolje ob velikonočnih praznikih sami nekoliko zberite, potem pa lepo opravite velikonočno spoved in prejmite obhajilo. Božja milost v duši vam bo vir pravega veselja. Tako si bomo lahko brez hinavščine drug drugemu voščili prav vesele velikonočne praznike.

Posvetiti družino brezmadežnemu Srcu Marijinemu se pravi izročiti družino Mariji v posebno varstvo.

Alacm!

Uprava policije je poslala navodila, ki se jih moramo držati, če je med službo božjo letalski alarm. Tako je določeno: Cerkvena uprava mora skrbeti, da bodo verniki v cerkvi na alarm takoj opozorjeni. Verniki pa se morajo hitro odločiti, ali gredo domov ali v zaklonišče ali pa ostanejo v cerkvi. Vsekakor se morajo cerkvena vrata deset minut po znaku zakleniti tako, da ljudje ne morejo ne v cerkev ne iz nje.

Tak je odlok! Kako bo na Rakovniku? Če bo alarm, boste seveda takoj obveščeni. Ako je maša že proti koncu, takrat bližnji pojdite

hitro domov, ostali pa v zaklonišče. Če pa bo maša šele pri začetku, tedaj lahko greste vsi v zaklonišče na levi strani cerkve. Tam je kapelica in boste lahko mirno pri maši. Po človeški sodbi je to zaklonišče močno. Kdor pa ne misli biti pri maši ali moliti, naj gre v drugo zaklonišče na desni strani cerkve.

Pri izhodu iz cerkve ob alarmu ne delajte stiske! Poslužite se tudi stranskih izhodov! Tako bo vsem ustrezno in za vse poskrbljeno, nesreče naj nas pa vse varuje Marija Pomočnica, ki je glavna zaščitnica rakovniškega okraja.

Oznanila in navodila

SPREMEMBA ČASA. Kazalce smo v začetku aprila pomaknili za eno uro naprej. Zato bo odslej večerni blagoslov ob sobotah, pred prazniki in ob nedeljah ob sedmih zvečer. Doslej je bil ob šestih.

KLOPI V CERKVI. Med šolsko mašo ob 9 jih tako radi zasedate starejši. Solarjev pa ni kam dati. Saj gotovo razumete, da mora tudi v cerkvi biti neki red. Ker je maša ob 9 za mladino, ji pustite prostore v klopeh. Če hočete sedeti, pridite ob šestih ali ob osmih! Teга gotovo nihče ne bo zameril!

PRIDIGE. Včasih je ob nedeljah maša tudi pri stranskem oltarju. Če kdo tisti maši prisostvuje, pa potem gre domov, ne ravna po želji Cerkve. Ni bil pri pridigi. Kakor duhovniki ne smejo pridige ob nedeljah in praznikih opuščati, tako se jih verniki ne smejo izogibati. Kdor se noče izobraževati v veri, greši. Kakor nobeno nedeljo nismo brez maše, tako nikoli ne zanemarimo pridige! Če hočemo biti napredni, moramo biti tudi v verskih rečeh poučeni!

PRAZNIK VARSTVA SV. JOZEFA se obhaja 26. aprila. Zapovedan ni, je pa zelo pomemben posebno za nas in za današnji čas. Morda ne vemo vsi, da so že naši predniki v davni izbrali sv. Jožefa za varuha Kranjske, Štajerske in Koroške dežele. Papež Pij XI. pa ga je imenoval v svoji okrožnici za glavnega zaščitnika v borbi krščanstva proti zmoti komunizma. Zato praznika v cerkvi ne bomo prezrli.

POSTAJANJE PRED CERKVIJO med službo božjo bi se znalo razpasti sedaj, ko bo bolj toplo. Nikar! Kdor je namenjen v cerkev, naj gre noter, za pogovore pa si prostor izberite drugje. Saj veste, kako je bilo včasih. Nekateri so prišli le do cerkve. Zadržala jih je družčina... Hvala Bogu, da te razvade ni več. Glejmo, da je tudi ne bo več!

S POSVETITVAMI DRUŽIN brezmadežnemu Srcu Marijinemu bomo začeli po praznikih. Tisti, kateri se boste za to odločili, kmalu povejte, da se dogovorimo o vsem potrebnem.

Cerkvena zapoved se glasi: Spovej se svojih grehov vsaj enkrat v letu in v velikonočnem času prejmi sv. Rešnje Telo. Ta zapoved veže katoličane pod smrtnim grehom. Čas za to je od pepelnice srede do nedelje po binkoštih, to je, do praznika sv. Trojice.

Moje prepričanje

Znani iznajditelj dinamita Nobel je nekoč iskal resnega, značajnega, samostojnega ne po denarju pohlepnega človeka. Priporočili so mu mladega inženirja, ki je bil v velikih denarnih stiskah.

„Dridite jutri k meni na kosilo,“ mu je rekel resno in odločno Nobel. Inženir je točno prišel. Sedla sta k mizi in začela razgovor o predmetu, v katerem je bil Nobel zelo dobro podkovan. Polagoma je napeljal pogovor na vero in verske resnice. Nobel je začel hudo napadati vero. Gost je prebledel, kajti bil je prepričan katoličan in se je čutil užaljenega v svojem verskem prepričanju. Ko je Nobel opazil, kako spreminja inženir barve, je podvojil napade. Inženir se ni mogel več vzdržati. Jasno je povedal svoje mnenje, začel ugovarjati in se odločno braniti. Položaj je bil hudo napet. Tedaj Nobel bruhne v

smeh in poda roko svojemu nasprotniku rekoč:

„Všeč ste mi; prišli ste me prosit službe, in namesto da bi se mi hlinili in prilizovali, ste mi ugovarjali. Bog vas živi! Vi ste odkrit in nesebičen fant. Zato vas sprejemem v službo!“

Če mislim, da bi mi odločnost in trdnost v načelih škodovali, se zelo varam. Že s človeškega vidika gledano, si bom najčešče pridobil spoštovanje svojih tovarišev, predstojnikov, skračka vseh, kateri kaj veljajo. Če me ne cenijo drugi, kaj zato!

Če pa stvar premišlujem z nadnaravnega vidika, mi bo prineslo božji blagoslov, ako branim njegovo stvar, ako pokažem vso svojo vero. In četudi bi moral trenutno trpeti, še boljše; bom imel vsaj kaj darovati Gospodu!

Tebi na pot.

Cerkev

Odličen francoski spreobrnjenec piše:

„Kdo očita Cerкви lahkovernost, ker zahteva od svojih vernikov vero v razodete resnice? — Tisti, ki verjame najslabšim časopisom in se vdaja najbolj smešnemu praznoverju.“

Kdo očita Cerкви, da ponižuje človeka? — Tisti, ki trdijo, da je človek iz opice, da slučaj vodi svet, da naj človek samo uživa, da po smrti nič ni.

Kdo očita Cerкви, da je nestrpna? — Tisti, ki ne dovoljuje nikomur, da bi mislil drugače kot oni.

Kdo trdi, da je Cerkev sovražnica resnice? — Tisti, ki so v nasprotju s svobodo zaprli katoliške šole in sicer iz strahu pred konkurenco.

Kdo trdi, da je Cerkev sovražnica

ljudstva? — Tisti, ki ne poznajo njene zgodovine in preganjajo njene dobrodelne ustanove.

Kdo največ govori proti Cerкви in njenim naukom? — Tisti, ki jih najmanj poznajo ali ki se zavedajo, da delajo proti zapovedim.“

Zame je jasno, da se ne bom strasil ugovorov. Cerkev stoji na trdnih tleh, saj ji je sam Gospod obljubil, da je noben napad ne bo zmagal. Zato bom skušal Cerkev čimbolj spoznati, da jo bom mogel uspešno braniti. Skušal jo bom nad vse ljubiti, da bom mogel z njo živeti, in če bo treba, tudi zanjo trpeti!

Nekdo je dejal: „Nikdar ne bom dovolil, da bi kdo Cerkev zaničeval, ker ona je moja mati!“

Tebi na pot.

Ves pouk in vsa navodila za posvetitev družine dobite v mali knjižici.
Vprašajte pri Katrci!

V vsako hišo dobro knjigo in dober časopis! Kar je slabega, pa brez oklevanja ven!

KROŽKARJI so letos res lepo, vzorno opravili duhovne vaje. S tem so najlepše dokazali, da se zavedajo resnosti današnjega časa. Njim so se pridružili tudi ostali fantje iz rakovniške okolice, tako da je vsak večer do 120 fantov pazljivo sledilo resnim, globokim a toplim besedam dr. Andreja Farkaša. Tako je prav! Le tedaj bomo dočakali boljše čase, kadar bomo vsi uravnali ne le svoje misli in besede, marveč posebno vse svoje življenje po zapovedih božjih. Tistim trem edinim krožkarjem, ki se duhovnih vaj niso udeleževali in tako niso spolnili svoje bistvene krožkove dolžnosti, pa prav prijateljsko svetujemo, naj z dobro velikonočno spovedjo zamujeno vsaj delno nadomeste.

CLANI MARIJINEGA VRTCA so začeli opravljati „Jezusove dneve“. Teга njihovega sklepa je Marija s svojim božjim Sinom gotovo nad vse vesela, zlasti še zato, ker vršijo te dneve v mesecu marcu in aprilu s tem namenom, da bi vsi ljudje iz naše okolice lepo opravili svojo velikonočno dolžnost. Kandidatje se pa tako tudi najlepše pripravljajo na sprejem v Marijin vrtec, ki bo v mesecu maju.

NA VELIKONOČNI PONEDELJEK bo za vse mladince velika tombola. Zigi bodo pri tem seveda igrali važno vlogo. Pa tudi pevci bodo prišli še posebej na svoj račun. Dobitkov bo moralo biti blizu 200. Če se najde kak prijatelj Mladinskega doma, ki bi lahko daroval kakšen dobiček, mu bomo zelo hvaležni. Pride nam pa vse prav. Tudi krompir, fižol ali druge zemske dobrrote... Pirhi bi seveda prišli najbolj prav.

Šport

NAŠI PINGPONGAŠI so se dobro odrezali. Na Hermesovem turnirju 25., 26. in 27. marca so v štirih disciplinah zasedli prva mesta, v ostalih dveh pa drugo in tretje mesto. Prinesli so domov dva pokala, osem plaket in štiri darila, med katerimi je najlepše darilo vsega turnirja krasna zapestna ura. Pri moštvih je Korotan I (Bradeško, Gabrovšek, Potočnik) na prvem, Korotan II (Zgajnar, Strojnik, Šircelj) na drugem mestu. Pri seniorjih je Bradeško proti pričakovanju podlegel dobro razpoloženemu Bogataju

(Hermes) in tako zgubil naslov prvaka Ljubljanske pokrajine, ki si ga je lansko leto prepričevalno priboril. Letos je le drugi najboljši pingpongaš v naši pokrajini, tretji pa komaj petnajstletni Potočnik Miro. Miro se je na tem turnirju še najbolje držal. Saj je le za las manjkalo, da ni obrnil Bogataja, ki je komaj komaj zmagal šele v tretjem setu z 21 : 19. To je bila menda najlepša igra vsega turnirja. Pri juniorjih pa Miro sploh ni imel težkega dela razen z Bajtom. Kar mimogrede si je priboril lep pokal in postal juniorski pokrajinski prvak. Drugi pri juniorjih je Bajt (bivši Korotanec), tretji pa naš Šircelj Jože. Najboljši par med seniorji je bil Bradeško - Gabrovšek, ki sta gladko odpravila z 2 : 0 Hermežana Bogataja - Blažiča in zasedla prvo mesto. Gabrovšek je bil kar dober. Imel pa je pri seniorjih to smolo, da je prekmalu trčil ob Bradeška, ki ga je izločil iz igre z rezultatom 2 : 1. Pri mladini (rojeni 1928 in mlajši) sta se odlično držala Božič Rudi in Podobnik Sandi. Božič je Bajta, up in nado Hermesa, pogazil kar z 2 : 0 in tako prišel v zadnji igri skupaj s svojim tovarišem Podobnikom. Igrala pa nista, marveč sta se kar zmenila, da bo Božič vzel pokal, Sandi pa drugo nagrado: zapestno uro, ki jo je daroval komandant Slovenskih domobrancev polkovnik Krener. Vsem našim zmagovalcem čestitamo in želimo, da bi v tem jubilejnem letu (desetletnica, kar Korotan goji table-tenis) na vseh podobnih prireditvah tako častno zastopali svoj klub!

VESELO VSTAJENJE

v duhu naročil Fátimske Gospe
želita vsej številni Terezijini dru-
žini urednik in uprava!

Če bi bila prej vedela

Pismo slovenske matere

...Kakor da sem se šele zdaj prebu-
dila v resnično življenje, se šele zdaj
zavedela vse resnosti svojih materinskih
dolžnosti. Tako težko mi je v duši. Vča-
sih kar grozno, spričo mišljenja in smeri,
ki jih ubirajo moji otroci. Kako težko
je biti mati te čase!

Vsi govore, mnogi pišejo, obtožujejo,
da smo krive nesreče naroda me matere.
Da nismo storile svoje dolžnosti. Da ni-
smo znale vzgojiti svojih otrok ne v kri-
stjane, ne v Slovence, še v ljudi ne...
Meni se zdi, da imajo prav, vsaj marsi-
kje in v mnogočem. Tudi meni vest vsak
dan jasneje očita. In če je vest glas božji,
nas obsoja tudi Bog.

Dobršen del te hude krivde pa no-
sijo tudi očetje naših otrok, naši možje,
ki nam materam niso pomagali in vso
težo vzgoje zurnili na naša ramena. Tu-
di vzgojo fantov, ne samo deklet.

Ne bom pravila kaj je z mojimi fan-
ti. Silno hudo mi je že, ko gledam de-
kleti. Vem, pripoznam, da je največ mo-
ja krivda, da sta tako čudni, nedovzetni
za resnico in tako zagrenjeni. Nisem ju
znala vzgajati. Že pred rojstvom bi mo-
rala začeti, pa je bilo takrat v meni to-
liko obupa in žalosti radi moža, ki ni
bil pravi. Nič čudnega ni, da je to, po-
leg očetove narave, prešlo tudi nanju.
Pozneje pa sem radi borbe za obstanek
pustila v nemar tisto, kar bi moralo biti
prvo, vzgojo. Sedaj pa se maščuje in
trpimo vsi.

Kaka je škoda, da ni že pred dvaj-
setimi leti izšla „Povest duše“. Ko jo
zdaj prebiram, vidim, koliko je zamu-
jenega. Kako so znali v Martinovi dru-
žini vzgajati svoje številne otroke z be-
sedo, še bolj pa z zgledom, jaz pa ne
z enim ne z drugim. O Bog, kako to
zdaj boli, zdaj ko se mi otroci usmerjajo
na pot, ki jih more privedi le v nesrečo.

Pa saj menda vendar ne bo tako! Sve-
ta mala svetnica naj mi jih obvaruje, naj
jim pokaže pot, po kateri je sama ho-
dila tako preprosto, pa tako varno.

Kaj uvidevam čedalje bolj? To, da je
silno lepo, kjer je čim več otrok in ne
samo eden ali dva. Kjer jih je več, vzga-
jajo eden drugega, si pomagajo, si pi-
lijo značaj ob dobrem zgledu večjih. Ka-
ko lepo so znale Terezikine sestrice tu-
di brez matere voditi ena drugo k Bo-
gu. Kako vse bolj domače in prisrčno je
v taki družini, kakor pa tam, kjer je en
sam otrok. To vidim v neštetih družin-
ah, no, pa saj sem imela kar doma naj-
bolj žalosten zgleđ, ker sem bila edinka.
Tako pusto je bilo vedno pri nas. Odkar
se zavedam, sem se bala svojega doma.
Vedno sem želela k sosedom, kjer je
bilo več otrok, pa zato tako veselo in
prijetno. Pri nas pa smo si bili tako
tuji. Drug drugega smo se ogibali. Ni-
smo in nismo znali najti pota do srca
drugega. Tako je ostalo do današnjega
dne.

Iz tega zla se jih je rodila kar cela
vrsta. Mati me nikoli ni prav ljubila, pa
me je le hotela imeti vedno zase. Tako
me je pahnila v zakon brez ljubezni, ki
je pekel že na tem svetu. Posebno še, če
manjka vere. In takih zakonov je brez
števila... Kakšni bodo šele otroci!?

Če bi nas bilo v naši družini več o-
trok, bi mati lažje porazdelila svojo lju-
bezen, pa tudi svojo ljubosumnost. Go-
tovo je največja nesreča za starše in za
otroka, če je ta pri hiši edinec. Da bi
to spoznali vsi zakonci dovolj zgodaj!

Moja misel je: Vsakemu novoporočene-
mu paru naj njihovi starši poklonijo kot
poročni dar predvsem Terezijino „Po-
vest duše“. Premnog čudovit in globok
nauk jima bo Mala svetnica dala na živ-
ljenjsko pot...

Ali Vas je močno presenetila letošnja „Mala Cvetka“ v tako spremenjeni obleki? Mnogi so mislili, da je pomota, saj na „Salezijski Vestnik“ niso naročeni.

Pa so se kmalu znašli, ko so jo odprli in prelistali. Saj so našli kar tri liste pod eno streho. In še več je je zdaj, ko je večja oblika.

Razočaran pa, upamo, ni bil nihče. Saj smo veseli, da nas ljuba Mala svetnica še obiskuje, še uči in še krepi s svojim čudovitim življenjskim zgledom in naukom.

Le to si še želi „Mala Cvetka“, da bi jo njeni prijatelji še bolj razširili. Tako rada bi **v vsako slovensko družino!**

Prijatelj, ki bereš: če si res tudi Terezijin prijatelj, uvedi jo potom njenega lista v vse družine, ki jih ti poznaš, pa vidiš, da še niso naročene na „Malo Cvetko“.

S tem si boš na lahek pa gotov način pridobil trajno in mogočno varstvo sv. Male čudodelke.

Ne pozabimo tudi, da njeno lepo svetišče ječi pod neznosno težo — **dolgov.** Lani se je to breme še znatno povečalo, ker se je moralo, a število dobrotnikov se je močno skrčilo radi danih razmer.

Desetkratno da, kdor nam danes pomaža!

Saj ne bo zastoj, saj posoja sv. Mali Tereziji!

K Bogu po plačilo so odšli dobrotniki, n aročniki in prijatelji Terezijinega svetišča

† ŠTRUBELJ KAROL

S svojo pokojno soprogo je bil med prvimi in najbolj zvestimi dobrotniki našega mladinskega doma, odkar se je ustanovil še v barakah. Delala sta dobro po reku, naj levica ne ve, kar stori des-

nica. Kolikokrat sta nam črtala zaostale račune, ki so šli tudi v več številka. Ko se je odprlo novo svetišče sv. Male Terezije, se je preselil z onstran Ljubljane na Kodeljevo, da ji je bil bližje in jo je lažje ter češče obiskoval. Mala čudodelka mu bodi plačnica v večnosti!

Pogorelec Miroslav, major v p., Ljubljana; dr. Ludvik Arko in kan. Kek Franc, veroučitelj, umorjena v Birčni vasi na

Dol.; S. Vincencija M. Blejec, usmilj., Ljubljana; dr. Breznik Anton, gimn. ravnatelj, Ljubljana.

„Blagoslovljeni vsi, ki prisluhnejo klicu ljudstva, katero po tolikih mukah, trpljenjih in žalostih ne želi drugega za življenje, kakor mir, kruh in delo!“

Pij XII. v poslanici svetu 1. 9. 1943.